

Tự Mộng

Contents

Tự Mộng	1
1. Chương 1: Khúc Nhạc Đạo	1
2. Chương 2: Nhắm Nháp	3
3. Chương 3: Khô Khốc	5
4. Chương 4: Em Lại Ướt Nữa Sao?	7
5. Chương 5: Có Muốn Thoải Mái Hơn Không?	9
6. Chương 6: Hậu Diện Lưu Thủy (nước Chảy Mặt Sau)	11
7. Chương 7: Nói Gì Dễ Nghe Xem!	12
8. Chương 8: Dục Tiên Dục Tử	14
9. Chương 9: Cảm Giác Nguy Hiểm	15

Tự Mộng

Giới thiệu

Tên nguyên tác: [ABO] Tự mộng phi mộng Biên tập: SC1902Nguyên tác: nam nam tương lai cao H (80%), chính kịch

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tu-mong>

1. Chương 1: Khúc Nhạc Đạo

Bạch Khải Hạp mở cửa, bước đến huyền quan thay giày sau đó phát hiện trong nhà đang tràn ngập mùi thơm của thức ăn.

Cố Tử Ninh tựa hồ nghe được tiếng mở cửa rất khẽ của Bạch Khải Hạp, trong tay cầm cái vá nghiêng đầu ra khỏi bếp tươi cười.

”Anh hai, anh về rồi đấy à?”

”Ừ, qua ăn sáng đi.”

Bạch Khải Hạp giúp cậu làm món trứng chiên và bánh mì nướng sau đó bưng lên bàn, kéo Cố Tử Ninh rồi ngồi bên cạnh mình rồi nhấp một ngụm sữa bò đặt trước mặt.

”Anh, sao anh thích uống sữa bò tươi vậy? Em thấy nó thật khó ngửi lại tanh tanh, một chút cũng không ngon a.”

”Gần đây anh thích uống thế thôi.” Bạch Khải Hạp ánh mắt dao động, cũng không nhiều lời. Mà Cố Tử Ninh chỉ lo cúi đầu hăng say ”chiến đấu” với hai quả trứng lòng đào nên không phát hiện được ánh mắt dị thường của anh trai mình.

"Lần này anh được nghỉ phép mấy ngày ạ?" Cậu trong miệng ngậm một mẩu bánh mì nướng ngẩng đầu nhìn Bạch Khải Hạp, hai má phồng phồng lên.

Hắn đưa tay phẩy mấy mạt bánh mì vụn trên khóe miệng của cậu, nhẹ nhàng nói: "Nửa tháng."

Cậu cũng không để ý tới động tác nhỏ nhặt ấy của Bạch Khải Hạp, tay phải cầm lấy một li trà hoa cúc uống một ngụm, trong miệng áp ứng: "Đám già cổ hủ kia sao mà hào phóng vậy, cho anh hẳn nửa tháng nghỉ ngơi luôn cơ đấy!"

Hắn lau tay vào khăn ăn sạch sẽ rồi lại luồn tay vào tóc Cố Tử Ninh, cảm nhận sự mềm mượt từ những sợi tóc của cậu, sắc mặt cũng nhu hòa không ít.

"Buổi lễ tốt nghiệp của em anh phải đi."

"Tốt quá a, em biết anh quan tâm em nhất mà! Đừng giấu em, anh lại nghiên cứu được vật loại mới đúng không? Được nghỉ lâu như vậy nếu không có làm ra thứ gì có lợi cho bọn họ thì làm gì có chuyện dễ dàng vậy đâu nha."

Cố Tử Ninh lúc nói mấy lời này khóe miệng nâng lên, không khỏi lộ ra ý vị tươi cười xen chút giảo hoạt. Ánh mắt ánh lên trong trẻo chọc cho Bạch Khải Hạp hận không thể cúi người, hung hãn hôn lên đôi môi ngọt mọng của cậu, tùy ý giày xéo.

Nhưng mà trong lòng hắn nhanh chóng áp chế xuống, nghiêm túc trả lời câu hỏi của Cố Tử Ninh.

"Thuốc kích tình Omega loại mới."

Cố Tử Ninh nghe vậy liền lập tức đứng phắt dậy: "Mịa bà, quân đội tại sao lại cần thứ quý này? Một đám Alpha cùng Beta sờ sờ ra đó, cần gì tới thuốc kích tình Omega?!"

Đương nhiên là tôi muốn mạnh mẽ chiếm em làm của riêng tôi, Bạch Khải Hạp trong đầu thầm nghĩ.

Nhưng mà muốn là một chuyện, nói lại là một chuyện khác, vì không để cho Cố Tử Ninh phát hiện ra sơ hở tối tăm trong đầu hắn, Bạch Khải Hạp nghiêm túc biên soạn ra một bộ lý luận sồn tóc gáy. Dĩ nhiên lời nói này cũng không sai, chính hắn cùng chính phủ liên minh đưa ra lý luận để truyền bá tới tất cả dân chúng trên tinh cầu rồi sau đó mới tới tới thực hành. Chỉ bất quá trong việc công có sảm tạp chút lòng dạ nhỏ mọn của hắn thôi...

"Chính phủ vì khích lệ sinh sản nên ra lệnh cho sư đoàn A17 mở phòng thí nghiệm sinh vật để nghiên cứu thuốc, qua đó có thể cải thiện vấn đề cấp bách là tỷ lệ tăng trưởng âm tính của tinh cầu bằng cách tăng mức sinh của Omega."

Cố Tử Ninh vừa nghe xong trong nháy mắt đã trợn mắt há mồm. Cái này...cái này, chẳng lẽ họ không biết Omega phát tình đã quá phiền phức rồi sao? Tại sao lại không nghiên cứu Beta và Alpha?! Đúng là một lũ chính phủ biến thái, biến thái muốn chết a.

Bạch Khải Hạp nhìn bộ mặt cậu đang khiếp đảm như thế liền ôn nhu giải thích cho cậu.

"Tỷ lệ nguy hiểm khi sinh sản của Omega thấp nhất, tỷ lệ mang thai cao nhất..."

Cố Tử Ninh nghe không nổi nữa, cắt đứt lời của hắn: "Cho nên hiệu năng của thuốc kích tình của Omega cũng là cao nhất phải không?"

Bạch Khải Hạp chỉ ừ.

Nghe Bạch Khải Hạp mặt không đổi sắc nói ừ, Cố Tử Ninh liền vô lực nhào người nằm bẹp trên bàn.

"Mịa bà, em thật sự là chưa đủ khổ sao?"

Hắn nhìn vẻ mặt của cậu, khóe miệng khẽ nâng lên đầy ẩn ý, cậu sẽ biết thứ này có hữu dụng hay không nhanh thôi...

*huyền quan: khu vực nghỉ được tính từ cửa chính vào phòng khách.

2. Chương 2: Nhắm Nháp

Bạch Khải Hạp bưng li sữa bò tươi đứng trước phòng Cổ Tử Ninh, cao giọng hỏi: "Tử Ninh, em ngủ chưa?"

Sau đó, hắn liền nghe thấy trong phòng cậu vang lên âm thanh bấm phím điên cuồng.

Cổ Tử Ninh ngồi trước Quang Nào chém quái hăng say, nghe được thanh âm của Bạch Khải Hạp cũng không ngẩng đầu lên.

"Chưa ạ! Anh có chuyện gì thế?"

Hắn đi tới mấy bước, ngẩng li sữa bò tươi trong rồi tà tà cười hỏi: "Tử Ninh, trước khi ngủ... em có muốn uống chút sữa bò không?"

Cậu nghe mấy chữ sữa bò là lại rống to: "Không không không! Em không thích mùi của sữa bò!"

Bạch Khải Hạp nghe mấy chữ này liền tiếp tục cười, đem ly sữa uống hết.

Tử Ninh, vốn là tối mai tôi định bỏ qua cho em nhưng nếu em từ chối, thì không thể trách tôi được...

"Sữa bò anh uống rồi, em chơi game phải có chừng mực, đi ngủ sớm một chút."

"Vâng vâng vâng vâng! A, lại chết nữa!"

Nghe được cậu rõ ràng đang đáp qua loa lấy lệ, Bạch Khải Hạp mày liền nhíu nhíu rồi rời đi.

Chờ tối mai Tử Ninh cùng đám bạn tụ hội về, hắn liền có thể nhắm nháp mùi vị của cậu một chút rồi, haha...

Chiều nay Cổ Tử Ninh tham gia buổi tụ họp cuối cùng trước khi tốt nghiệp, lúc đến nơi liền thấy vị lớp trưởng đại nhân đáng kính đang giơ li rượu kính mọi người rồi phát biểu.

"Chúng ta quen biết đã bốn năm, hôm nay đến hẹn sắp biệt tăm, anh đây biết các chú sẽ tiếc nuối cùng thương nhớ những ngày tháng qua! Thừa dịp hôm nay tất cả mọi người đều tụ họp ở đây, anh đề nghị các chú nên nhân cơ hội này mà tỏ tình đi! Nói những thứ thầm giấu mấy năm qua cho thỏa, cơ hội cuối rồi! Anh bao tiền tất cả luôn, thoải mái đi!"

"Được, lớp trưởng đọc đoán, em kính anh một ly!"

"Hoa khô của ban ới, ai lớp diu!"

Bạn bè xung quanh với lớp trưởng kẻ cười người nói vui vẻ trong khi Cổ Tử Ninh đã uống đến độ mơ mơ màng màng. Không biết ai sắp rượu cho cậu mà hôm nay đã say nhanh như vậy, cả người còn nóng đến độ muốn bốc lửa.

"Ừ, tôi là anh của cậu ấy. Bây giờ tôi có thể đưa Tử Ninh về được không?"

"Được chứ, cậu ấy hôm nay uống say như vậy rồi, anh nên đem cậu ấy về ngủ sớm một chút nhé."

Cổ Tử Ninh đang gà gật trên quầy cảm giác như có ai đang đỡ cậu dậy rồi đặt trên lưng, cánh tay người kia thật có lực, mạnh mẽ và vô cùng vững chãi. Cậu cách hắn gần thật là gần, cảm giác trong lồng ngực vững vàng kia là trái tim đang đập có chút gấp gáp, tất cả đều có thể cảm thụ một cách rõ ràng. Nhiệt độ cơ thể ấm áp này khiến cho cậu không tự chủ được mà càng lúc càng ôm hắn chặt hơn, ngả đầu lên vai hắn mà thiếp đi.

Bạch Khải Hạp nhìn qua vũng nước trên đường thấy người đang ngả trên lưng hắn, khóe miệng còn hơi nhếch lên, tùy thời sẽ cười tự dưng bước chân lại nhanh hơn. Xung quanh nhiều người như vậy, hay là... về nhà rồi nói sau...

Lúc mở cửa, Cổ Tử Ninh đã tỉnh lại nhưng vẫn rất không an phận, trong miệng hết lái nhái rồi lại nỉ non.

"À...Không...Không say không về!"

"Hôm nay uống nhiều rượu lắm à?" Bạch Khải Hạp hỏi mang tính chất tượng trưng một câu, thật ra thì chỉ có hấn mới biết tại sao cơ thể người trên lưng lại nóng hổi như vậy.

"Em không có uống nhiều, còn có thể, còn có thể uống nữa!"

Hấn nhìn thấy dáng vẻ khả ái của Cố Tử Ninh đang ngo ngoáy từ sau lưng phả hơi ấm vào vùng da cổ mẫn cảm của mình, cười rộ lên: "Ngon lắm sao?"

"Anh...Thử đi...Chúng ta nếm thử một chút đi...Ngon tuyệt..."

"Ừ, anh sẽ nhắm nháp nó một chút xem sao."

Thời điểm này, Bạch Khải Hạp đã sớm mở được cửa ra rồi bước vào, cửa ngay lập tức đóng lại. Hấn ôm ngang Cố Tử Ninh rồi thả lên trên ghế salon, sau đó liền ngã người chiếm lấy đôi môi ngọt mọng của cậu.

Bạch Khải Hạp hôn rất nghiêm túc cũng rất dùng sức, Cố Tử Ninh nhất thời cũng không thể thở nổi nữa. Đột nhiên hấn cảm thấy Cố Tử Ninh có chút khác thường, môi thoáng rồi đi một lúc lại không nghĩ được hấn sẽ bị cậu đang say khướt đẩy ra một cái.

Trong khoảnh khắc môi hai người hoàn toàn thôi quăn quít nhau kia lại kéo ra được một sợi chỉ bạc mỏng dính, điều này làm cho ánh mắt của hấn tối đi một mảnh. Bạch Tử Hạp từ từ cởi từng khối quần áo trên người Cố Tử Ninh xuống, thả cái áo sơ mi trắng yêu thích của cậu xuống sàn sau đó theo vết hầu xinh đẹp đang phập phồng lần lượt hôn xuống dưới, phát ra âm thanh ái muội thanh thúy.

"A...Anh...Anh, anh liếm em làm gì?"

Bạch Khải Hạp khí tức đã mất dần độ ổn định, chỉ đơn giản nói: "Anh nhắm nháp rượu mà."

Lúc nói lời này, hấn vẫn không để cho cậu được yên ổn một giây phút nào, đưa miệng nút nhẹ hai điểm hồng nhạt trước ngực.

"Đừng...Đừng đè em a... Đau đau..."

Cố Tử Ninh cau mày lại, trên người có cảm giác được sức nặng của hấn, cho nên lại bắt đầu khước từ muốn đứng lên.

Hấn thấy cậu dường như là khó chịu thật, giọng cũng có chút không thông, suy nghĩ một chút rồi đứng lên định rót cho cậu một li nước uống cho thấm giọng.

"Được được được, không đè không đè, anh đi lấy nước cho em nhé."

Nhưng mà Bạch Khải Hạp vừa mới đứng lên, Cố Tử Ninh liền ngay lập tức kéo hấn lại.

"Anh ơi, anh lại tới nữa rồi... Mỗi lần em mơ đều có thể gặp anh, thật là...À, thật là hạnh phúc."

Mơ?

"Kia... em muốn anh sao?" Hấn nghiêng đầu xuống, mi mắt rũ mềm mại, thanh âm gợi cảm khiến người ta không thở nổi.

"Hừ, không muốn!"

"Thật sao?" Nhìn cậu em trai đang lắc đầu như trống bỏi, Bạch Khải Hạp trong nháy mắt liền cảm thấy hứng thú, ngược lại muốn nghe thử xem rốt cuộc tiểu tử này sẽ nói cái gì.

"Anh, anh lần nào cũng đem em làm thật là đau, tiền hí cũng không làm... Ừm... Em không thích a."

Nghe cậu oán trách, Bạch Khải Hạp có chút dở khóc dở cười, thì ra là như vậy. Hấn nghĩ nghĩ một chút, cũng phải nhĩ, mấy lần trước thời điểm hấn bỏ thuốc đúng là không đủ ôn nhu, cũng không khuếch trương cho cậu thật tốt đã nhanh chóng nhập cuộc, không trách được Cố Tử Ninh oán thán một cách khó chịu như thế. Chẳng qua là... tiểu tử này vẫn còn biết tiền hí nữa cơ đấy, không biết xem qua bao nhiêu phim nữa đây, chắc là lúc không có hấn ở nhà cậu cũng đã len lén coi ít nhiều rồi.

Bạch Khải Hạp nghe xong cũng thông thả, đứng dậy nói: "Thế thì anh đi đây."

"Nơi này?" Bạch Khải Hạp khước miệng câu lên một chút, tâm địa xấu xa trỗi dậy lại hướng nơi hơi nhô lên trong huyết đạo mềm ẩm công kích mấy cái, chọc Cố Tử Ninh cơ hồ thất thanh hét lên.

"Đừng mà! Anh đừng... Hừ... A a a a a a a a..."

"Hử?" Bạch Khải Hạp lại hung hăng động mấy cái khiến cậu cong người lại rồi thống khổ bắn ra. Vật màu hồng không tính là nhỏ kia trong nháy mắt bành trướng lợi hại, sau đó từng đợt từng đợt bạch dịch theo quy đầu thoát ra ngoài.

"Không nghĩ tới thứ xinh đẹp của em lại có thể bắn ra nhiều như vậy. Nhìn, đồ của em đấy... Hừm... Hơi sền sệt."

Hắn đưa tay quẹt một ít tinh dịch dính lên trên bụng mình, ngón cái cùng ngón trỏ ma sát chất dịch đó sau đó từ từ đưa tới mũi của cậu. Cố Tử Ninh đang mê man ngửi được thứ mùi đó giống như sét đánh giữa trời quang, hạ thân lại phần chấn lên đứng thẳng.

Bạch Khải Hạp cười nhẹ một tiếng sau đó dùng tay tuốt lên tuốt xuống dương vật của cậu, bởi vì ẩm tinh dịch nên mỗi lần như thế sẽ phát ra tiếng nước nhóp nha nhóp nhép. Âm thanh dâm mỹ này khiến cho Cố Tử Ninh cả người run rẩy, tế bào toàn thân đều kêu gào sôi sục, thần trí ngày thường vốn nhanh nhạy nhưng giờ lại vón một cục. Cả cơ thể tản ra một thứ mùi cực kì kích tình, như có như không thoảng qua mũi hắn.

Hắn trong đầu cười thầm, xem ra đệ nhị tính của cậu không chừng chính là Omega rồi, đến lúc đó phải kí hiệu cậu thật kĩ càng mới được.

"Tử Ninh, mở hai chân ra. Ừ... Ôm anh đi. Nói, em muốn gì?..."

Bạch Khải Hạp dừng lại, hạ thân vẫn để trong tiểu huyết đạo mềm ẩm của cậu nhưng không động nữa. Cậu cũng bởi vì thuốc của hắn nên chỉ có thể mềm nhũn mặc hắn di hnh đoạt, khí lực cả người như bị rút hết chỉ có thể miễn cưỡng nói ra mấy chữ vụn vặt, còn phần còn lại cơ hồ chỉ có thể rên rỉ. Nếu như Bạch Khải Hạp không ở gần cậu, chắc cũng không thể nghe rõ.

"Em...Em muốn... Em thật không thoải mái..."

"Vậy bây giờ?" Dương vật của hắn nhẹ nhẹ đảo trong tiểu huyết đạo cậu mấy cái liền phát hiện ra chân mày Cố Tử Ninh lại giãn ra không ít.

"Đúng, chính là như vậy... A ..."

"Tiếp tục hay ngừng lại đây? Có muốn bị anh làm khô không?"

"Tiếp tục, muốn bị anh làm khô."

Thật ra Bạch Khải Hạp cũng không muốn chọc cậu nữa, hạ thân hắn cũng đã mau chóng nóng lên sắp nổ. Sau khi Cố Tử Ninh nói xong mấy câu này, hắn liền thô bạo tách hai chân cậu ra, ra sức luật động. Cố Tử Ninh cũng không kiềm chế được nữa, đem hai chân cậu chặt lên vòng eo hữu lực của hắn, hai mắt long lanh nước.

"Hạp... Mạnh một chút nữa a..."

"A a a a a a... Ô... Đau... Cầu anh..."

Sau một trận vui vẻ, Bạch Khải Hạp bế ngang Cố Tử Ninh vào phòng tắm rửa sạch sẽ. Hai tay không ngừng vò nặn hai hạt đậu nhỏ trên ngực cậu, kéo ra rồi nhấn vào, xoắn xuýt lại búng búng khiến cậu không khỏi vô lực thở dốc oằn người. Nhìn thấy Cố Tử Ninh trong gương phòng tắm sắc mặt ửng hồng, ánh mắt ánh nước, tay hắn đang sờ tóc Cố Tử Ninh chợt ngừng một chút.

Lần sau thử trong phòng tắm một chút đi.

4. Chương 4: Em Lại Ướt Nữa Sao?

"A...Đau đau...Eo tôi..." Cố Tử Ninh khàn giọng từ trên giường bò dậy, lại phát hiện ra hông của mình như bị nghiền. Cảm giác được cơ thể mình trên cả khác thường, cậu tự nhiên lại đổ mặt sau đó liền nguyên rửa rồi mắng tổ tông mười tám đời lũ biến thái muốn chế tạo thuốc kích dục Omega.

"Bà nội nó tôi ngày hôm qua lại sao thế này?... Tôi lại như thế nữa? Mẹ ơi, coi như là đệ nhị tính muốn thức tỉnh cũng không cần khoa trương như vậy chứ hả? Đmm, tại sao lại đêm nào cũng xuân mộng, tại sao... phía dưới lúc nào cũng là đau như xát ớt vào a!!!"

"Điều đó thể khẳng định em chính là một Omega đấy." Thanh âm của Bạch Khải Hạp chen vào, nhìn Cố Tử Ninh đang "đau khổ" rồi mỉm cười.

Cậu giật mình, kéo chăn lên tới tận cằm rồi lúng túng.

"Anh! Sao anh vào mà không gõ cửa hả?!"

Bạch Khải Hạp bình tĩnh đặt khay thức ăn xuống bàn, mở miệng nói: "Anh gõ rồi mà."

"Sao em không nghe?"

"Chắc là em quá chuyên chú đó thôi."

Cố Tử Ninh nghe mấy lời mặt dày này xong, thân thể cứng đờ, quá chuyên chú là ý gì a a a a a!

"Em, em..."

"Hử? Đệ nhị tính của em sắp thức tỉnh nên mấy ngày nay phải chú ý đó. Sơ lược đệ nhị tính thức tỉnh anh đưa, em đọc chưa?"

"A? Chưa ạ." Cố Tử Ninh nghe đến sách là trong đầu lại chán ngắt, mấy ngày trước anh cậu có đưa cho mấy cuốn sách kia nhưng cậu cũng ném tận đầu tận đầu rồi tốt đi chơi game, ai chú ý mấy thứ quần què đó cơ chứ.

"Xuân mộng cũng chỉ là chuyện bình thường, đừng quá để ý."

Cậu nghe xong mấy lời này liền thoáng chốc đỏ bừng cả mặt, không kiềm được xấu hổ mà hét lên: "Anh này!"

"Anh đây."

"Anh, đi, ra, ngay, cho, em!" Cố Tử Ninh gằn từng chữ từng chữ, đôi mắt lóng lánh bốc lên từng chấm lửa nhỏ nhỏ.

Anh thật là hết chuyện nói rồi hay sao, hết lần này đến lần khác nói đến mấy cái chuyện đó rồi còn cười nhạo cậu nữa chứ! Xuân, xuân mộng thì sao hả... Anh chẳng lẽ lại chưa làm qua sao?! Ble ble, anh chết khô thì đừng có mà ganh tị em, hừ!

"Được được, anh đi. Bữa sáng anh đặt ở đây, nhớ ăn. Còn có, ừ, em cũng không cần quá để ý đâu, có chuyện gì thì nhớ tâm sự với anh nha."

Bạch Khải Hạp nói xong câu này liền ba chân bốn cẳng chạy ra khỏi phòng, nhanh chóng đóng cửa lại. Liền nghe 'phịch' một tiếng chấn vào cánh cửa, cái gối to dùng suýt chút nữa là lao thẳng vào đầu hấn rồi.

Cùng đi với cái gối là tiếng hét đầy "lửa hận" của cậu: "Ca! Anh là tên khốn mà!"

Hấn đứng bên ngoài này vẫn đang cười, hấn dựa lưng vào cánh cửa phòng cậu, tâm tình rất tốt. Tử Ninh hôm nay chẳng qua là chỉ cảm được một ít đau thắt lưng mà thôi, cũng không có cảm được phía sau cậu khác thường. Ày, xem ra nay mai gì đó cậu cũng sẽ trở thành một Omega chính hiệu cho xem.

Thật ra thì Bạch Khải Hạp chính là một cô nhi sau đó được ba mẹ Tử Ninh nhận về rồi dưỡng dục. Khi hấn lần đầu tiên thấy một cục bông mềm mềm, trắng trắng đối với hấn cười ngọt ngào, trong lòng liền có một loại cảm giác không thể nói nên lời. Sau đó Bạch Khải Hạp rất muốn thân thân, rất muốn đến gần

cục bông đó. Ngày ấy hắn liền thề, nhất định phải đối đãi với cục bông kia – Cố Tử Ninh thật tốt, nguyện dùng tính mạng hèn mọn này bảo vệ cậu đến phút cuối cùng.

Vài năm sau, ngoài đi học trên trường, hắn liền học cách nấu cơm ở nhà, vận hành người máy giúp việc, tóm lại, hắn chính là "bao thầu" tất cả việc nhà! Sau đó, ba mẹ Tử Ninh đi du lịch, căn nhà rộng lớn này chỉ còn lại hắn với Cố Tử Ninh.

Hắn đã tốt nghiệp được hai năm rồi, mà Cố Tử Ninh thì cuối năm nay sẽ tốt nghiệp. Hắn chờ cậu tốt nghiệp, chờ đệ nhị tính của cậu thức tỉnh... chờ cậu... bị hắn "ăn sạch". Ngày trước, mỗi lần thấy Cố Tử Ninh mười tám tuổi đầu rồi mà còn mặc bộ đồ con gấu màu nâu tập thể dục loạn xì ngầu lén lút trong phòng riêng, hắn đã muốn đem cậu áp xuống, xé đi lớp quần áo, tách hai chân cậu ra, hung hãn chiếm lấy cậu, thao cậu đến phát khóc. Hắn muốn Cố Tử Ninh sa vào thế giới của hắn, muốn cho cậu biết hắn là yêu cậu đến nhường nào.

Bạch Khải Hạp là một Alpha, một Alpha trưởng thành chân chính nên cả người hắn đều tản mát ra khí tức muốn chiếm đoạt người khác. Hắn cả thế giới đều không cần, hắn chỉ cần một mình Cố Tử Ninh thôi, thế là đủ rồi. Sau này đệ nhị tính của cậu thức tỉnh, hắn sẽ ký hiệu cậu, khiến cho cậu cả đời này chỉ có thể là của hắn...

Một giờ sáng, phòng khách,

Cố Tử Ninh tay cầm trái táo, tay kia bấm như múa trên bàn phím không gian trước mặt, được một lúc cậu lại bấm sang cái khác, rồi cái khác. Sau đó cậu thở dài ngã người ra sau, cắn một miếng táo thật to rồi cố ý nhai nhồm nhoàm hòng khiến cho người ngồi bên cạnh chú ý một chút. Bạch Khải Hạp cũng ngồi ngay cạnh cậu đó thôi, nhưng mấy giờ trôi qua hắn chỉ chăm chú xem sách, lật qua lật lại rồi lại như ngấm ra được một điều gì hay lắm.

Cậu cắn vài cái liền đem cái lõi táo quăng vào sọt rác, nghiêng đầu nhìn Bạch Khải Hạp đang chuyên tâm dồn chí đọc sách, tròn mắt đen láy đảo đảo vài cái rồi hỏi.

"Anh, anh tối nay không đi ra ngoài à?"

"Ừ."

'Xoạt', tiếng một trang sách được lật qua.

"Anh, tối nay anh có chuẩn bị làm gì không?"

"Đọc sách."

Lại tiếng một trang sách nữa lật qua, 'xoạt'.

"À..." Cố Tử Ninh bĩu môi một cái, thất vọng nằm nghiêng đầu qua một bên.

Hừ, anh thật không thú vị, cậu hôm nay muốn dạy anh chơi game một chút mà. Ai ai ai, không đúng, anh mà sẽ chơi mấy cái thứ này ư, a a a a, chán quá đi!

Trong lòng nghĩ vậy nhưng đột nhiên Cố Tử Ninh ngã vật lên ghế salon, bàn phím không gian bị chấn động mạnh của cậu liền ngay lập tức rơi xuống sàn nhà, tan ra thành những mảnh nhỏ rồi biến mất. Sau đó cả người cậu dựa vào ghế liền vụn vụn vụn, uốn tới uốn lui, mơ hồ giống như một bé tằm bảo bảo đang không ngừng giãy dựa vậy.

Bạch Khải Hạp ngay từ lúc cậu ngã vật xuống ghế đã nhanh chóng cất đi quyển sách rồi chăm chú nhìn cảnh trước mắt rồi, một bộ dáng mê người của cậu cũng đủ khiến ánh mắt của hắn nhiễm mấy tầng thăm thẳm. Được liệu trong cơ thể Tử Ninh... lại phát tác nữa sao?

Đúng như dự đoán, Cố Tử Ninh giãy dựa chán chê rồi cuối cùng cũng chỉ còn đủ sức lắc đầu qua lại. Thật giống như một con tôm dần dần bị nướng chín, khuôn mặt thanh thoát của Cố Tử Ninh hé ra, đỏ ửng bất bình thường.

Cậu cả người như phát lửa nóng, hai chân cũng vô thức mà ma sát vào nhau. Quần mặc ở nhà liền gồ lên một đụn nhỏ khiến Bạch Khải Hạp phì cười.

Tiểu tử xem ra lại động tình nữa...

"Anh, anh..."

"Anh đây." Thanh âm Bạch Khải Hạp ôn như đến nỗi có thể chảy ra nước, hần êm ru lột quần áo của cậu ra rồi hôn nhẹ lên hai hạt thù du trước ngực cậu. Bàn tay nham nhám vẽ từng vòng từng vòng lên đỉnh của hai hạt thù du đỏ thắm đầy khiến cậu không ngừng phát ra vài tiếng rên rỉ vỡ vụn. Sau đó hần lấy ngón tay vẽ vẽ lên tấm lưng bóng loáng của cậu, tay còn lại trêu chọc vật đang nổi dậy trong quần kia. Bạch Khải Hạp cảm thấy vật kia của Cố Tử Ninh càng lúc càng lớn, ngón tay cái nhẹ miết lên, ở quy đầu trơn nhẵn liền nhấn một cái. Thoáng chốc, trong phòng khách ngập mùi tình thú lại phát ra tiếng hét thánh thót của cậu...

"Tử Ninh, em lại ướt rồi."

5. Chương 5: Có Muốn Thoải Mái Hơn Không?

Cố Tử Ninh cảm giác như tất cả của mình đang bị nắm trong tay Bạch Khải Hạp, cậu cứ dần dần sa vào mà không thể kiềm chế được.

Hần lần này cũng không có thô bạo tiến vào, cũng không có ngang ngược xâm chiếm mà chẳng qua chỉ là theo từng đường cong xinh đẹp của cậu hôn xuống khiến cho cơ thể nhạy cảm đã mềm nhũn kia lại trợn trợn run rẩy. Cảm giác mê mê từ sống lưng kéo dài tới xương cụt, tất cả tế bào của cơ thể cũng run lên, theo động tác của Bạch Khải Hạp mà chạy tán loạn khắp cơ thể...

Y phục của hai người thì đã tứ tán, hần đột nhiên phát hiện Cố Tử Ninh có cái gì không đúng cho lắm. Cậu mặc dù đang rất hưởng thụ nhưng sau lưng lại hiện ra những vết hằn tròn tròn to bàn nửa bàn tay màu đỏ. Bạch Khải Hạp liền bế ngang cậu dậy, thì ra là ghế sa lông nó bị hư. Vì xài trong thời gian dài nên có vài chỗ lò xo bằng sắt lộ đầu ra ngoài.

Bạch Khải Hạp đương nhiên là nhìn mấy vết hằn đỏ ửng sau lưng Cố Tử Ninh mà thấy đau lòng rồi. Hần ôm ngang cậu lên, định lên lầu đổi trăn địa tác chiến. Chẳng qua là lầu còn chưa kịp lên, cậu đã không chịu đi, một tay bám vào eo, một tay cấu lên ngực hần khiến hần khó lòng mà di chuyển.

"Ngoan, chúng ta lên giường nha. Giường vừa rộng vừa mềm sẽ thoải mái hơn đây. Ngoan, buông anh ra."

Bạch Khải Hạp định bước lên thì Cố Tử Ninh đã ôm chặt hần lại, giống như kẹo dính vậy.

"Anh, anh..."

"Sao?"

"Em muốn, muốn nằm ở cái giường đó cơ..."

"Giường nào?"

Chẳng lẽ ý cậu chính là... ghế sa lông?

"Sao em lại muốn nằm cái giường đó?"

"Cái giường đó, có cái gì cạ em thật thoải mái. Tuy có hơi đau, nhưng vẫn, thoải mái..."

Cố Tử Ninh vươn lưỡi liếm đầu ngực của Bạch Khải Hạp, Bạch Khải Hạp bị cậu làm loạn cũng sắp bắn ra lửa tới nơi.

Hần nhìn em trai của mình đang hípc mắt, cảm giác lòng dạ đều bị manh hóa tới nơi.

Thì ra... Tử Ninh còn có máu M, cậu vậy mà cũng sẽ thích cảm giác kim loại thân mật với da thịt.

"Tử Ninh, chúng ta đi lên lầu, trên lầu cũng có cái giường giống vậy."

Bạch Khải Hạp vừa nói vừa bóp bóp eo cậu, quả nhiên Cố Tử Ninh ngoan ngoãn dựa vào lòng hắn không quấy nữa. Hắn nhìn cậu như vậy liền không khỏi cười thầm, trong lòng ấm áp hẳn.

Xem ra lần trước hắn vào phòng thí nghiệm của Quân đoàn lựa mấy món đồ chơi tưởng vô dụng hết cả đám ai ngờ hôm nay lại có dịp sử dụng rồi..

Đừng hỏi hắn tại sao lại chuẩn bị mấy thứ này, thật ra thì hắn đã sớm đối với em trai mình có dự vọng sâu sắc. Ban đầu chỉ là tình cảm thỉnh thích nhẹ nhàng nhưng theo thời gian tình cảm càng lúc càng biến chất đến nỗi hắn không thể kiểm soát được. Mặc dù bên ngoài hắn lạnh nhạt tưởng chừng như không có gì nhưng nội tâm hắn luôn khao khát được Cố Tử Ninh chấp nhận, muốn cậu cho hắn chân chính chiếm cả tâm hồn lẫn thể xác của mình. Tất cả là của riêng mình hắn mà thôi, khoái cảm nhục dục thể xác lén lút không thể thỏa mãn hắn nổi nữa rồi.

Bạch Khải Hạp ôm cậu về phòng sau đó nhẹ nhàng đặt lên giường. Bởi vì ban nãy trên ghế sa lông đã thoát hết quần áo rồi cho nên bây giờ đương nhiên là cả hai đều "trần trụi" cả.

Hắn cố gắng quay đầu đi chỗ khác mà không nhìn Cố Tử Ninh mặc cho hạ thân đã ưỡn lên căng cứng.

"Anh... Nóng... Ha..."

Kéo từ dưới giường một cái rương nhỏ màu đen trảm trổ những kí tự khoa học tinh xảo, hắn đặt vân tay vào, cái rương liền lập tức mở ra. Nói thật hắn cũng không rõ ràng về mấy món "đồ chơi" dùng cho phòng thí nghiệm kia nữa, chỉ là tiện mất đem về.

Nhưng mà khi Bạch Khải Hạp hoàn toàn mở cái rương ra, nháy mắt hắn liền ngây người.

Trong rương không phải là đồ chơi bình thường, từng món từng món cực kì tinh xảo lẫn đẹp mắt.

Có trứng rung, gậy đâm bóp, chuỗi hạt châu, còng tay, nệm, ngân châm... và tất cả đều là bản độc quyền mới nhất và có đủ các kiểu dáng từ cực đại to như cổ tay đến nhỏ bằng một đốt ngón tay. Nhưng thứ hút mắt Bạch Khải Hạp nhất đó chính là cái roi da màu đen nhỏ. Cả tay cầm của cái roi màu đen tuyền sáng bóng, được làm từ chất gỗ rất thơm, chuỗi còn được khắc chữ khiến hắn quả thật là hưng phấn hẳn lên.

Bạch Khải Hạp bò lên giường, đè trên người Cố Tử Ninh rồi ngửi mùi thơm nồng nàn của cậu lúc kích tình, trong lòng có chút say.

Hắn kề sát tai của cậu rồi nỉ non: "Tử Ninh, em có muốn thoải mái hơn không?"

Bạch Khải Hạp đưa tay nhào nặn cái mông tròn tròn của cậu thành đủ loại hình dáng sau đó dùng roi quét qua hai điểm đỏ thắm trước ngực cậu như chuồn chuồn lướt nước. Đôi lúc hắn sẽ nắn nắn lại một chút nhưng rồi lại không cho Cố Tử Ninh thỏa mãn, cứ lướt qua như thế khiến cậu run rẩy, hai mắt ươn lẹo.

"A, a a... Ha, thật là ngứa..."

Cố Tử Ninh lúc này đầu óc đã lên mây, cậu cảm thấy như có kiến bò khắp cơ thể, đặc biệt là chỗ hai đầu vú đã ngứa đến mức muốn hét lên. Chỗ tư mật bị Bạch Khải Hạp dùng ngón tay ra vào với tốc độ chậm rãi, đột nhiên hắn gấp ngón tay lại vừa đúng với điểm mẫn cảm khiến cả cơ thể cậu biến hóa bắn ra chất lỏng thơm nồng.

Bạch Khải Hạp hô hấp nặng nề, không nói một lời, nghiêng người mạnh mẽ chiếm lấy đôi môi của cậu, lãnh liệt hôn. Cố Tử Ninh cảm giác như muốn ngất, cả cơ thể là của mình mà giờ hoàn toàn không phải là của mình nữa.

Hắn hôn đủ liền ôm Cố Tử Ninh nằm trên giường một hồi sau đó đứng lên ra khỏi giường.

Nhìn cơ thể đang uốn thành những đường cong đẹp mắt cực kì mê người kia, hắn lại nhìn roi trong tay mình, khúc miệng bỗng nhiên hơi nhấc lên.

Đêm nay, bắt quá cũng chỉ mới bắt đầu mà thôi...

6. Chương 6: Hậu Diện Lưu Thủy (nước Chảy Mặt Sau)

Cổ Tử Ninh thuận theo bản năng không ngừng giãy dụa khiến ra giường màu trắng thấm ướt một mảng. Nhưng Bạch Khải Hạp không vội, hắn từ từ lùi về phía sau mấy bước, ngón tay thon dài theo thân roi lướt một đường từ trên xuống dưới. Cảm giác được sự lạnh lẽo của kim loại trên đuôi roi, hắn dường như lại bị kích thích đến nóng ran cả người. Kích thích tố Alpha lúc này như muốn bùng nổ trong từng mạch máu của hắn.

Kích thích tố của Bạch Khải Hạp cũng vừa vặn kích thích tính chinh của Cổ Tử Ninh, khiến trong cơ thể cậu dục vọng càng lúc càng ào ạt. Huyệt nhỏ phía sau càng thêm ướt át dữ dội, Cổ Tử Ninh thậm chí còn cảm thấy phía sau của mình thật sự đang rỉ nước không ngừng...

Vút ——

”Aaaaaa ——”

Không ngừng lại ở đó, Bạch Khải Hạp liền tiếp tục vung roi, ”vô ý” đánh trúng đầu vú yếu ớt của Cổ Tử Ninh khiến cậu thất thanh hét chói tai. Nhưng mà sau cơn đau ngắn ngủi lại là sáng khoái không ngừng. Đầu vú bên bị đánh nhanh chóng sưng cứng như ứ máu, cùng bên kia đang bị đầu roi của Bạch Khải Hạp lạnh lẽo không chịu chạm tới khác nhau mãnh liệt.

Nhưng mà hắn chỉ đánh đúng có một cái, sau đó đứng từ trên nhìn xuống người đang nằm trên giường kia. Bạch Khải Hạp muốn thấy em trai của mình sẽ biến thành dạng gì khi bị dục vọng khiêu khích hành hạ như thế.

”A...A...Ngứa... Ngứa quá... Mới vừa sáng khoái mà.. Anh, bên này...bên này cũng cần mà...”

Cổ Tử Ninh cơ thể giãy dụa giống như rắn đang bơi trong nước, nửa người trên ưỡn lộ đầu vú đáng thương kia. Đóa hoa sưng cứng đỏ thẫm như đang chờ đợi Bạch Khải Hạp tới ve vuốt.

Hắn cười nhẹ một tiếng, nhìn dương vật giả trong tay. Ủa, Bạch Khải Hạp tại sao lại không sớm nhận ra thứ đồ tốt này chứ? Dương vật này... làm từ chất liệu gì đây?

A, nhờ mấy người biến thái ở phòng thí nghiệm nên mấy thứ đồ tốt này mới đến tay hắn đó, thật biết ơn quá.

Nhưng mà hắn cũng không ngại, dương vật làm từ chất liệu gì cũng không quan tâm. Bên ngoài có gai nhỏ li ti, lạnh như băng, còn có thể uốn được về mọi phía. Ha, Cổ Tử Ninh chắc sẽ hưởng thụ khoái cảm đến phát khóc đây. Huống chi... trong tay hắn còn có ứng dụng kết nối với cái thứ kia.

Bạch Khải Hạp đi tới bên người cậu, đút cái dương cụ vào giữa hai đùi đang xoắn lại của Cổ Tử Ninh. Mới vừa tách ra cặp chân trắng bóng mịn màng, hô hấp Bạch Khải Hạp muốn ngừng lại.

Trước mắt là tiểu huyệt, căng mịn no đủ, bên cạnh còn có một ít lông mềm thưa thớt. Lúc này tiểu huyệt đang rỉ nước nhuận, mở ra khep vào như khát cầu một thứ gì đó. Lông mềm bên cạnh cũng bị dịch tràn thấm ướt, rũ lên miệng huyệt khiến người xem huyết mạch phun trào.

”A...Úm...Hưm...”

Cổ Tử Ninh thở hào hển khiến hơi thở của Bạch Khải Hạp cũng nhiễm theo mất bình tĩnh. Hắn đem dương vật giả kia đặt ở ngay trước miệng huyệt, sau đó đẩy mạnh vào. Ngay lập tức, dương cụ màu tím đã chạm tới cúc tâm của cậu, bởi vì miệng huyệt được tràn dịch rỉ nước vừa xóp vừa ẩm nên lúc vào, Cổ Tử Ninh cũng không quá đau đớn.

Chẳng qua cậu cảm nhận trong thân thể có thêm một thứ vừa trơn vừa lạnh, khiến cho cậu không khỏi thét lên thoải mái.

”A...Sướng quá...”

Bạch Khải Hạp quay đầu sang chỗ khác không muốn nhìn cảnh đẹp miệng huyệt đang đói khát nuốt lấy dương cụ kia. Hôm nay hắn phải cho Cổ Tử Ninh thoải mái một chút, cho dù đây chỉ là trong lúc thần trí

Cố Tử Ninh không rõ ràng, có thể lúc tỉnh dậy sẽ quên nhưng trong lòng hắn vẫn muốn khiến cho cậu vui thích.

Xong xuôi hết thấy, hắn đứng dậy, roi trong tay vô tình quất lên cơ thể đỏ lựng lạ thường của Cố Tử Ninh, khiến cho làn da mịn lại có thêm nhiều vết đỏ hơn.

”A...A... Thoải mái... Đừng... Đừng... Hưm... Aaaa...”

Cậu đã bị cái loại kỳ dị khoái cảm không biết tên kia hành hạ không ngừng, cả cơ thể cong lên không ngừng run rẩy. Đỉnh của hạ thân cũng theo đòn roi lãnh liệt của Bạch Khải Hạp mà xuất tung tóe. Bạch dịch nhiều khiến cho bụng của Cố Tử Ninh loang lổ những vết trắng. Thậm chí còn có một ít dịch vấy lên mặt của cậu, dám mị không nói nên lời. Đã vậy Cố Tử Ninh còn không biết sống chết vờn lưỡi liếm dịch của mình, trong mắt lộ ra thần thái mê mẫn.

”A...Thơm quá...”

Cậu không phát hiện Bạch Khải Hạp đứng bên cạnh ánh mắt vắn lên tia máu đỏ, tay cầm roi đã nổi gân xanh cuộn cuộn.

Rõ ràng rằng Bạch Khải Hạp đã đến ranh giới muốn bùng nổ. Hắn giống như con báo hoang đang cực lực kìm nén, bất cứ lúc nào cũng có thể bỏ nhào tới ăn thịt con mồi. Nhưng mà Cố Tử Ninh lại đắm người trong thế giới mê mẫn mà hắn mang tới, một chút cũng không biết chuyện gì sắp xảy ra với mình...

7. Chương 7: Nói Gì Để Nghe Xem!

Bạch Khải Hạp nhìn điều khiển trong suốt trên tay mình, phát hiện đường nét của vật này tinh tế sắc sảo. Khóe miệng hắn khẽ nâng, chạm vào một cái nút, chờ đợi biểu hiện của Cố Tử Ninh.

Không phụ kì vọng của hắn, cơ thể Cố Tử Ninh như có một dòng điện chạy qua, giật nảy lên, trong miệng liên tục phát ra tiếng rên rỉ ngọt ngào.

Hắn ném roi lần điều khiển trong tay lên giường, đè mạnh lên người cậu mãnh liệt hôn hai cánh môi đang cắn vào nhau kia. Bàn tay thon dài của hắn lướt xuống phía tiểu huyết, cảm nhận được sự rung động kịch liệt của dương vật giả. Đúng như dự đoán của hắn, Cố Tử Ninh lại không khống chế được bản tính, một ít tinh dịch lại vấy lên bụng.

Có lẽ là bởi vì tính chinh của Cố Tử Ninh sắp thức tỉnh, thân thể cậu càng lúc càng nhạy cảm dị thường. Sau tiểu huyết không ngừng khép mở, theo bản năng không ngừng chảy ra dịch trong suốt khiến cho thứ đồ chơi kia càng lúc càng tụt ra bên ngoài.

Thậm chí Bạch Khải Hạp còn phát hiện món đồ chơi ban đầu trong suốt đã trở thành màu tím nhạt, nếu không để ý thì hắn hoàn toàn không nhận ra vật ban đầu và vật này là một.

Cảm thụ được thân nhiệt của Cố Tử Ninh càng lúc càng cao, Bạch Khải Hạp có chút lo lắng. Sợ là thuốc kích tình Omega lần trước trong cơ thể cậu còn chưa giải hết nay lại bị dương cụ giả bôi thuốc kia đâm vào, cậu sẽ kể tận tới ranh giới tan rã. Không phải không thoải mái, mà là quá thoải mái, thoải mái đến độ Bạch Khải Hạp chỉ mới vuốt cọng tóc bị mồ hôi dính vào mặt cậu, Cố Tử Ninh lại run rẩy, khẽ khóc.

”A...Không muốn...Anh hai...Em không muốn như thế nữa...A...Hmmm...”

Hai tay Cố Tử Ninh mềm nhũn khoát lên đầu vai của Bạch Khải Hạp, khóe mắt kích động mà rơi lệ nóng. Cậu há miệng thở dốc giống như một con cá thiếu dưỡng khí cần người tới cứu, mặt đỏ lựng lên.

”Không muốn?” Bạch Khải Hạp lại xấu xa đẩy mạnh dương cụ vào sâu bên trong tiểu huyết của Cố Tử Ninh, để cho đỉnh dương cụ không ngừng ma sát cục tâm, khiến cho huyết nhỏ vô thức thít chặt.

Dương cụ giả theo tay của hắn lung lung tung đâm vào vách tràng, bỗng nhiên không biết chạm tới nơi nào mà Cố Tử Ninh bật khóc nức nở, đầu ngón chân co quắp. Hiển nhiên cậu đã đến giới hạn...

8. Chương 8: Dục Tiên Dục Tử

"...Dễ nghe... Là cái gì..." Cố Tử Ninh mơ hồ không rõ, lời người trước mắt có ý gì đây, cậu không hiểu.

"Kêu 'Anh hai, mau tới thao' xem."

"Anh hai? Hmm... A..." Cố Tử Ninh cảm giác mình sắp chết tới nơi, lửa dục đã thiêu rụi chút lí trí cuối cùng. Cậu bắt kể anh hai anh ba, cậu chỉ muốn bây giờ có vật gì đi vào, hóa giải đi hết thống khổ trong người.

Tiểu huyết như có thứ gì đó nhộn nhạo kêu gào, khiến Cố Tử Ninh tâm trí nhiễu loạn. Phía sau ẩm ướt giàn giụa, cực kì không thoải mái.

Không thể, cậu không nói ra được lời xấu hổ như thế, không nói ra được...

Trong lòng Cố Tử Ninh nghĩ như vậy nhưng mà tiềm thức lại bị dục vọng giày xéo phá hủy. Hai chân thon câu xiết lên eo của Bạch Khải Hạp, không chút ý thức mà lên xuống một cách run rẩy. Khe hông theo thứ cứng rắn của hắn trượt lên trượt xuống nhưng cậu lại phát hiện ra Bạch Khải Hạp muốn trêu cậu, chậm chạp không tiến vào.

Hể cậu nhích về phía trước một tấc là hắn lại lùi về phía sau một tấc. Cuối cùng Bạch Khải Hạp cũng đã hai chân chạm đất. Hắn nhìn Cố Tử Ninh vô lực thở hổn hển, cặp chân dài câu chặt lấy eo mình, ánh mắt mờ mịt một lớp sương.

Bạch Khải Hạp cúi người, khẽ nói bên tai Cố Tử Ninh: "Đừng quên chứ, em phải nói cái gì nhỉ?..."

Lòng dạ đen tối của hắn một khi đã khơi lên thì khó có thể vãn lại.

"Anh hai...Xin anh, mau tiến vào bên trong..."

Cái gì tự trọng, cái gì dè dặt đều cho ra đảo hết.

Có một điều mà Cố Tử Ninh không biết đó chính là những phản ứng này của cậu chẳng qua chỉ là những phản ứng mơ hồ của kì phát tình mà thôi. Có thể cương lên nhiều lần như vậy, tiểu huyết đằng sau cũng có thể cao triều được như thế cũng giống như khi tính chinh của Bạch Khải Hạp bộc phát, hắn luôn trong trạng thái dư thừa tinh lực. Năng lực của hắn, Cố Tử Ninh phải sớm biết để bớt khổ a...

Bạch Khải Hạp cười một cái mãn nguyện, khoe miệng câu lên một độ cong hoàn hảo khiến trái tim cậu mềm như bơ. Dĩ nhiên, Cố Tử Ninh chỉ thấy nụ cười của hắn một cách mơ hồ, cơ thể khó chịu đến phát cuồng, thời gian đâu mà đi thưởng thức cảnh đẹp tỉ mỉ.

Hắn cẩn thận đem cậu đặt ngay ngắn trên giường, lựa tư thế sao cho cái hông căng tròn của cậu hoàn toàn triển lộ ra bên ngoài. Bạch Khải Hạp thử dùng một ngón tay đâm vào mật địa kia, ngạc nhiên rằng bên trong cậu đã ẩm ướt tột độ. Lúc ngón tay tiếp xúc với khí lạnh trong phòng, chất lỏng trong suốt tỏa ra một mùi hương nồng nàn. Gặp phải thứ mùi này hắn có tự chủ siêu cường đến mấy cũng choáng váng, muốn ngay lập tức tiến vào. Nhưng cuối cùng lại ngừng lại, dùng tay phải tinh tế nhẹ nhẹ vuốt cho Cố Tử Ninh khiến vật kia đứng thẳng, căng cứng.

Tử Ninh, em luôn nói anh không làm tiền hí, vậy giờ làm thêm một lần, cũng ôn nhu thâm tình hơn một lần đấy...

Đến khi Bạch Khải Hạp cảm thấy vừa phải, một khắc sau liền động thân đút vào. Một tiếng thán như có như không, sung sướng bất ngờ. Bên trong của Cố Tử Ninh khít, mềm mọng như tơ khiến cho hắn muốn mãi mãi ở trong đó. Nhưng tơ lụa này không phải là cảm giác mát mẻ khi mặc lên người, đó là cảm giác ở nơi mềm mọng này chính là da thịt của mình, phục tùng tuyệt đối.

"Anh...Anh...Mau động đi...Oa..." Bạch Khải Hạp yên lặng cảm thụ nhưng Cố Tử Ninh nhẫn không nổi nữa, lập tức khóc nức nở. Người này tại sao lại không động, cầu cũng đã cầu, xin cũng đã xin... Tại sao còn không, còn không cho cậu?

Hắn chậm rãi động động một chút, trong lòng đó chính là muốn Cố Tử Ninh phải chủ động khát cầu. Bây giờ cuối cùng cậu cũng đã mở miệng, hắn mới tăng nhanh tốc độ. Hơi thở bất mãn của cậu dần trở thành hơi thở thỏa mãn, nước mắt sinh lí lóng lánh rơi xuống ga giường.

”A a a a... Khéo... Thật thoải mái... A a..”

Bạch Khải Hạp công kích đúng điểm nhạy cảm của cậu, hai tay không yên vị mà bóp chặt đầu vú sưng cứng. Hai hạt đỏ đỏ nho nhỏ bóp thật vừa tay, vừa mềm vừa dẻo. Cuối cùng Cố Tử Ninh phải giương cờ trắng đầu hàng thì hắn mới tạm tha cho cậu.

Chất lỏng nóng bỏng được bắn vào bên trong nội bích, như thiêu như đốt nơi sâu thẳm nhất của cậu, Cố Tử Ninh không kiềm được liền khàn giọng than thở một tiếng.

Nhìn biểu tình mê người của cậu, hắn liền cúi xuống hôn một cái thật kêu lên đôi môi sưng sưng kia.

Dựa vào biểu hiện của Tử Ninh như vậy, chắc hẳn là không tới mấy ngày nữa tính chinh sẽ biểu hiện rõ. 100% là một Omega. Điều này vừa nghĩ đã khiến hắn phấn khích hẳn lên.

Bạch Khải Hạp mỗi mắt mong chờ kì phát tình đầu tiên thực sự của cậu...

Và Cố Tử Ninh, chỉ có thể duy nhất là của hắn mà thôi.

9. Chương 9: Cảm Giác Nguy Hiểm

”Anh hai, gần đây ở nhà chúng ta muỗi nhiều lắm à? Sao sau lưng anh nhiều vết đỏ như vậy?” Cố Tử Ninh miễn cưỡng ”ngồi” trên băng ghế dài đặt dưới hiên, cẩn thận cầm bình nước tưới cho một góc hồng leo.

Bạch Khải Hạp giống như mới vừa đi bơi ở khu huấn luyện về, áo phông ướt loang lổ cho nên mấy vết đỏ liền trực tiếp hiện rõ trước mắt cậu. Bên này một vết, bên kia một vết trông thật dọa người. Ngoài gây thơ nghĩ đến chuyện anh hai bị muỗi cắn, cậu không thể tìm bất cứ lí do gì để nói về mấy vết ấy.

”Thật à? Anh không để ý lắm.” Hắn nhướn miệng cười, cầm khăn lông lên lau sơ tóc, lau xong liền xoẹt một phát thoát luôn áo phông quăng vào máy giặt dưới hiên. Cơ lưng thon gọn đẹp để lại cường tráng hữu lực.

Cố Tử Ninh ngẩng đầu lên một cái liền giật mình, không phải chứ, muỗi gì mà có thể cắn anh nghiêm trọng vậy? Chẳng lẽ là lũ muỗi biến dị?

”Anh này, muỗi mang theo rất nhiều vi khuẩn virus gây bệnh đó. Ngồi yên đây, em đi lấy thuốc bôi cho anh. Ngoan, anh phải ngồi yên đấy.”

Cậu khấn trương kéo Bạch Khải Hạp ngồi xuống ngay chỗ cậu mới ngồi, thoăn thoắt chạy đi. Vội đến nỗi cái bình tưới nước cũng đá văng ra ngoài.

Hắn ngồi trên ghế hạnh phúc hồi tưởng lại phản ứng của em trai, cảm giác vừa buồn cười vừa ngọt ngào không tả được. Đứa ngốc này không ngờ lại quan tâm mình như vậy, hắn đúng thật là chưa nghĩ tới một mặt này của em trai mình. Xem ra việc công thành sau này có chút hi vọng rồi.

”Anh, quay qua đây. Để em bôi thuốc nào.”

”À, được.”

Bạch Khải Hạp quay lưng lại, phát hiện ra cậu đang che miệng ngáp, trong lòng có chút hồi hộp.

”Gần đây... Em mệt lắm à?”

”Không ạ, nhưng có chút chút... Không hiểu sao em luôn có cảm giác buổi tối ngủ không được ngon.” Cố Tử Ninh bôi xong lại ngáp một cái, cậu vẫn cảm thấy bôi chưa đủ liền bôi thêm một lần nữa.

Ngón tay thon dài dính thuốc như băng lạnh của cậu bơi qua bơi lại trên lưng hắn mà hắn lại có cảm giác như cậu đang lướt trong cội lòng nhộn nhạo của mình, không nén được có chút tâm viên ý măn.

"Anh cũng thế." Nhưng mà cuối cùng Bạch Khải Hạp cũng chỉ có thể ngốc lảng nói ra mấy chữ này.

"Anh phải nhớ giữ gìn sức khỏe đấy. Em không so được với người luyện binh như anh, tập đến mấy cơ thể vẫn thua kém anh," Cố Tử Ninh cúi người thoa lên eo của hắn, sau đó không kiềm lòng được mà khen ngợi, "Oa, ca, cơ thể anh đẹp quá à!"

"Rèn luyện nhiều sẽ được như vậy thôi."

Cố Tử Ninh tiếp tục tỉ mỉ bôi lên mấy vết sau bả vai của Bạch Khải Hạp, sau đó tự mình thăm thì.

"Quái, sao lại có cảm giác quen quen ta? Hình như...đã từng sờ qua ở đâu rồi ấy?"

"Sờ qua?" Mặc dù cậu có nhỏ giọng thật nhưng bởi vì hắn ở quá gần nên trăm phần trăm nghe được câu này.

"Aha... Cái này, không biết nữa. Em nửa đêm luôn có cảm giác như quỷ áp giường, cứ nửa tỉnh nửa mê. À, con quỷ đó khỏe mạnh lắm, giống như Hai vậy. Ha ha, chẳng lẽ thân thể nó cũng tốt như vậy sao?"

Cố Tử Ninh lại có chút buồn ngủ nhưng vẫn ngồi cùng Bạch Khải Hạp nói đùa. Nụ cười trên mặt Bạch Khải Hạp có chút cứng lại, nếu cậu biết người đang được cậu bôi thuốc cho đây aka. con quỷ áp giường lâu nay là đầu sở gây mất ngủ thì sẽ như thế nào?

Yên lặng cảm nhận sự tỉ mỉ của em trai, trong lòng Bạch Khải Hạp như có từng cơn sóng ngọt ngào cứ xô lên xô xuống. Em trai yêu quý của hắn làm sao có thể dễ thương đến nhường ấy cơ chứ!

"Em nên tập luyện nhiều, khi cơ thể đã thích ứng tốt rồi thì đương nhiên không cảm thấy con quỷ ấy nặng nữa."

Cố Tử Ninh mơ hồ nghe câu nói là lạ của anh trai mình. Gì, chẳng lẽ cậu phải tiếp tục bị con quỷ ấy áp tiếp nữa á, lại còn phải xem nó có bớt nặng đi hay không sao? (=__=)

Nhưng cậu cũng không có tra hỏi, thoa xong liền đẩy nắp lại.

"Hai, em thoa xong rồi. Bây giờ em về phòng ngủ chút đây."

"Ừ."

Bạch Khải Hạp nhìn cậu đi vào nhà, một lát sau lại thấy cậu chạy ra.

"Anh, mặc quần áo khô vào nè."

"Em quay lại là vì đưa anh cái này?" Bạch Khải Hạp nhìn bộ đồ có một bầy dê đang ăn cỏ liền có chút dở khóc dở cười, "khẩu vị" hắn đổi lúc nào sao hắn cũng không biết thế này.

"Đúng rồi. Vâng, ấy, không không không, không phải vậy. Em cầm nhầm..."

Cố Tử Ninh có chút hết hồn, đổ mặt.

...

"Hử?"

"Tối nay em đi ăn tiệc ở nhà lớp trưởng được không anh?"

"Nhà lớp trưởng?" Hắn mới vừa giây trước xúc động trước sự ngây ngốc đáng yêu của cậu giây sau lại bật phòng thủ lên mức tối đa. Nếu như Bạch Khải Hạp nhớ không lầm, lớp trưởng của em trai nhà hắn, Nghiêm Diệp hình như... hmm, là một Alpha?

"Còn có ai đi với em nữa?"

"Có có, cả lớp đều đi mà." Cố Tử Ninh hiển nhiên không phát hiện được sự "lạ thường" của anh hai nhà cậu, tròn to hai mắt lên bán manh.

"Nhớ về sớm."

”Cảm ơn anh hai yêu dấu. Quần áo của anh nè!” Bạch Khải Hạp bị dúm một bầy dê đang ăn cỏ vào ngực, cũng chịu cười với em trai hắn một cái.

Nhưng mà trong lòng hắn lại âm trầm lạnh lẽo, Bạch Khải Hạp cảm giác được Nghiêm Diệp đối với Tử Ninh còn có ý đồ khác nữa. Xem ra, lần này hắn không ra tay không được rồi. Tư vị lần đầu tiên tuyệt vời của em trai mình hắn còn đang chờ đợi mỗi mắt, có gì lại ngu ngốc dâng hai tay lên cho người khác?

Nhìn bộ quần áo trong tay, ánh mắt hắn nhắm lại.

Hàn quang bắn ra tứ phía...

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tu-mong>